

רעז"י

מסורת הש"ס

הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

ר"ן

נא.

עין משפט
נר מצוה

ה א מ"י פ"ה מהל' כלי
המקדש הל"ו:
ו ב ג מ"י פ"ט מהל'
נדרים הל"ו טוש"ע
יו"ד ס' ר"ז סעי' ב:

הגהות הב"ח

(א) משנה שאיני טועם:

פירוש הרא"ש

[illegible]

דיקווא רב. ס' גדול: חפ"ה כנפרא. טח אותו צופת כדי
שלא יאחז העמים מתוך נקבי הסל: וחפ"ה על רש"י. הפכו על
ראשו: ליכיל לי מר. ימרו: חטיו דרשנא. שהלוימך. ובלדיומותא
קאמר: צרודא דאנור. שירקד ארץ לפני כשאתה: ובקירקני
דאמר: שאתא אמר מחרהרת ומומרת:

שֶׁהָאָדָם מִקְרָקֶרֶת וּמוֹמֶרֶת:
דְּחֵיב גְּבִי מִשְׁכֵּב זָכוֹר:
כְּלִי קֶטָן: הַוֵּה אִשָּׁה בָּה.
מִשְׁכְּבִי אִשָּׁה וְהוֹלֵךְ אֵלֶּל זָכֹר:
דְּחֵיב הַבֵּל גְּבִי אִשָּׁה הַנִּרְצֶעַת
לְצַהֲמָה: פִּלְזִין יֵשׁ בָּה. בְּחַמִּיה:
הָאָדָם בִּיאָה מְכֻלָּה בִּיאָה.

מח' שני' הדא ביא' מוול' ביא'.

כלומר היאך מנחת בן מינה לילך
אלל הבהמה: וזו מה היא. לשון ספק
שאין ידוע ממי היא מתעצרת:
הספורתא יחידתא. תספורת נאה:
בצד עקרו של זה. מנמסם היה שלא
יעלה אחד מן השערות על חצירו:

דלעת על שם מקומות: דלעת
כלומר דלעת המזרית. והיא כלאים
הרמוזה. אלמלא לאו טמונה
היא מין דלעת היא
הנודד: מתני' הנודד

ממעשה קדרה אינו אסור אלא
במעשה רחמא. מפרש בירושלמי
אזוהו מעשה רחמא כגון חילקא
טרגין וטסני סלת ואזרו זריד וערסן
היינו דקאמר אינו אסור אלא
ממעשה רחמא ונקראת רחמא על

שם שזריך להרחיח ולגשל הרצה:
גב' שצנר יוד לקדרה קודם שירד
כך היה דרכן צמעה אילפס
מרחיח אותו בקדרה רחיה
מן היורד לאילפס מותר ביורד
קמ"ל דלא תימא כל שהרחיחו
לקדרה.

אזרחי רמת השרון קלה כמו שירד לאלפס
 יורד לאלפס מיקרי מפני שהוא מוכן
 ללכת אע"פ שעדיין לא ירד קמ"ל דלא.
 כך נראה בעיני: מן הנעשה בקדשה
 מותר בנעשה באלפס. משום דנעשה
 גמר עשיה משמע ומשום הרי מותר

בצנעסע זאלפס אף על פי שזכר
ייד לקדשה משום דמ"מ גמר עשייתו
לא היה בקדשה: **מן הנעשה**
בזאלפס מותר נעשה בקדשה.
בכלומר אף על פי שאחר מכן הורידו
בזאלפס שרי כיון דגמר עשייתו

בַּקִּדְרָה הָיָה. כִּךְ נִרְאָה בְּעֵינַי:
הַיּוֹדֵד מִן הַיּוֹדֵד לַתּוֹר אֵינוֹ אִסּוּר
אֲחֵלָּא בְּפֹת. דְּסֵתָם יוֹרֵד לַתּוֹר
מִשְׁמַע פֶּת. וְאִם אָמַר כָּל מַעֲשֵׂה
תּוֹר עָלֵי אִסּוּר כֻּלָּל הַנַּעֲשֵׂה בַתּוֹר:
מַתְנִי'

אסור בכל הנעשים בתנור:
מתני'

דכל גריוו דבעינא שקילנא שקל ודיקולא רבה
חפייא כופרא וסחפיה על רישיה ואזל ואמר
ליה ליכיל לי מר ארבעין גריוו חיימי דרשינא
בך אחוך רבי א"ל לאו אזהרתך דלא תבדחן
א"ל חיימי דרשינא קא נסיבנא א"ל בר

קפרא לברתיה דרבי למחר שוינא חמרא
ביריקודא דאבוך ובקירקני דאמך בן אלעשה
חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אומניה
לבי הלולא דרבי שמעון רבבי א"ל בר
קפרא דרבי מאי יתועבה כל דא"ל רבי דהכין
לבי חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אומניה

הוא תועבה פרכה בן קפרא אל פרשי
א"ל תיתי דבייכי תירמי לי נשלא אתת
רמיא ליה א"ל ר' קום רקוד לו דאימר לך
הכי אמר רחמנא תועבה תועא אתת וכה
לכסא אחרינא⁶ א"ל מאי תבל א"ל כי עניינא
פרסמא א"ל שויבד לי באומר לך טוב אמר

לִיה תָּבֵל הוּא תַּבְלִין יֵשׁ בָּהּ מִ שְׁנֵי הָיָא
בִּיָּאָה מִן כּוֹלֶהוֹן בִּיָּאוֹת אָמַר לִיה וּמָאִ
זִימָה אָמַר לִיה עֵיבִיד כִּי עֲנִינָא קִדְמָאָה
עָבַד וְאָמַר לִיה ^סזוֹ מָה הִיא לֹא יָכִיל בִּן
אֲלַעֲשָׂה לְמִסְבֵּל קָם וּנְפַק הוּא וְאִינְתֵּיתָהּ

מתמן מאי בן אלעשה דתניא לא לחנם
פיזר בן אלעשה את מעותיו אלא להראות
בהן תספורת של כ"ג דכתיב 'כסום יכסמו
את ראשיהם תנא כעין לולנית מאי לולנית
א"ר יהודה תספראת יהודא היכי דמי

אמר רבא "ראשו של זה בצד עיקרו של זה" והיינו תספורת של כהן גדול: ובדלעת הרמוצה: מאי דלעת הרמוצה אמר שמואל קרא קרקוואי רב אשי אמר דלעת הטמונה כרמץ איתביה רבינא לרב אשי "רבי נחמיה אמר הליתיה אחרונה לרב הליתיה ראשונה"

כלאים עם היינונית כלאים עם הרמוצה תיובתא:
מתני׳ ^אהנודר ממעשה קדרה אין אסור
 אלא ממעשה רתחתא אמר קונם היודר
 לקדרה ^בשאני טועם אסור בכל הנעשה
 בקדרה: **גמ׳** ^גהנודר מן היודר לקדרה

אסור ביורד לאלפס שכבר יוד לקדרה
קודם שיורד לאלפס מן היורד לאלפס מותר
ביורד לקדרה מן הנעשה בקדרה מותר
בנעשה באלפס מן הנעשה באלפס מותר
בנעשה בקדרה יהנודר מן היורד לתנור אין

אסור אלא בפת ואם אמר כל מעשה תנור

דבכל גריוא דבעינא. בלחיה מדה שארצה אקח: חפיה כופלא.
 ויפתחו מבחון כדי שיחזיק החטים: ליכיל לי ימוד לי: דרשינא כך.
 כלומר שאתה חייב לי: שסינא חמרא ביקודא דאבון. שאבין
 ירקד: ובקירקני דאמר. במזיגתה שאמן תמווג לי הכוס: מאי
 תועבה. עשו שניהם לי
 טעלא. תמווג לי הכוס כמו אטל:

דכל גריוו דבעינא ש
חפייה כופרא וסחפיד
ליה ליכיל לי מר ארבר
בך אחוך רבי א"ל לא
א"ל חיימי דרשינא

קפרא וברתיה דרבי
בריקודא דאבוך ובקי
חתניה דרבי יהושע
לבי הילולא דרבי י
קפרא לרבי מאי יתוע
היא חוורה פרהה

ונתעצברה והולידה בם נמאל אב נושא
את א"ל תיתי דביבת
רמאי ליה א"ל לר' ק
הכי אמר רחמנא ת
לכסא אחרינא א"ל ל
קדמאה א"ל עיביד ל

אֲחֻזָּתוֹ וְזִלְזוּתָא שֶׁל רַבִּי לְפִי שֶׁהִיא עֲשִׂיר
בְּגִדוֹל וְלֹא הִיא יֹכֵל לְרַחֵם דָּבָר שֶׁל
זִילְזוּתָא מִחֻמְּיוֹ: מַחֲזִי בֵּן אֲנֶשֶׁה.
כְּלוּמָר מִנֵּן דְּהוּא עֲשִׂיר: סַפְסוּרָא
יְהִידֵסָא. שְׂאִין כְּמוֹתָא (א) פִּיר מַעֲסִינָא.
שֶׁהִיא עוֹמֵת מִמּוֹן גְּדוֹל לְסַפֵּר שְׂטוּתָא
עֲבָד וְאִמֵּר לִיה ^אזִיזָא
בִּיאָה מִן כּוֹלְהוֹן בִּי
לִיה תֵּבֶל הוּא תֵּבֶלִין

מתמך מאי בן אלעזר
פיזר בן אלעזר את
בהן תספורת של כ"ו
את ראשיהם תנא כע
א"ר יהודה תספורת
אמר רבא דרמינא ויהי

והיינו תספורת של
הרמוניה: מאי דלעת
קרא קרקוואי רב אש
ברבין איתיביה רבינא
אומר דלעת ארמית

כלאים עם היונית בלא:
מתני' (ב) הנודר ממ
אלא ממעשה רתחה
לקדרה (ג) שאני טוע
בקדרה: גמ' תניא (ד)

לקדירה. קודם שירד לאלפס: מן
בקרירה. לגמרי כל ציטונו
שאינו יורד לאלפס כלל: מוסר
באלפס. אע"פ שהיה
לכן בקדירה: מוסר בנעשה
בדירה. ציונה

אסור אלא בפת ואם

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ישכב את
 זכר משכב אשה
 תענקה עשו שניהם מות
 ימותו דמייהם בהם:
 ויקרא כי יג
 2. ובכל בהמה לא תתן
 זכר למשכב אשה
 לא תעמד לפני
 בהמה לרבעה תכל
 ויהא:
 3. ערות אשה ובהה לא
 יגלה אדם את בהה זאת
 ובהה לא תחל גלות
 גרותה שארה הנה ומה
 ויהא:
 4. וראשם לא יגלהו
 ופרע לא ישלחו כסום
 וכסמו את ראשיהם:
 ויחזק את זכר

מוסף רש"י

יו מה היא. לשון
 פסק (יבמות דף).
 בן
 אלעזר. חתנו של רבי
 יהושע ונתן ממון וולמדו לו
 חזקה מקומות (סנהדרין
 דף). כסום יכסמו את
 אשיהם. כסומה הוא
 מסורין בשולח. ראשון
 הילד עיקרו של זה, כך
 ממעמי שמו של ר' מנחם
 יתכן לפרשו לשון
 חזקת דבר השם, ולא גזוה
 ולא גידול שער אלא
 מנדה שזה חמור"ר נגדו
 יוחאנאן דב. בראשית
 קשר (בראשית דף).

בקרדוה אסור ביורד לאילפס. אחר שירד לקדוה דיוור לקדוה משמע שירד מחלה לקדוה: מן הוירד
 [לאילפס] מותר ביורד לקדוה. מחלה א"ש עגמור חלפסלס דיוור לקדוה שבע על שם מחלה וידימו
 ואל על שם סופו: מן הענישה בקרדוה. משמע עגמור הלכן מותר שיוור לקדוה מחלה חלפסלס: חלפסלס
 מן הוירד לתנור אינו אסור אלא בפת. ללא איקרי יורד בתנור אלא פת נלכד: כל מעשה תנור עלי
 אסור בבב הענישה בתנור. י"ע דמשמע הדחוקן בין יורד למעשה ואחאי מנא כל מעשה א"כ ברישא לימי
 כל יורד:

השיחה בופרא. טעו נוספה: דיקולא. סל גדול: דרשינא בך. שהלימין ומלי נדימוטה היה אומר: ברקדא
אברך וביקרין דאריס. מנו מרקיס טרשיידי: תועה אחיה בך. שממחין לשמחין וליכלין אלא משכב זכור
יב. צביא ו' משנה אלו צביא מנו צימות: ברקדא. ולישון על אומי מקוס שמיט צבלי וכל
נחשלי: דלעת השמונה ברמין. איט כלל נחשלי: בלאים. מכלל הדמועה לא היי טעונה צרמ אלא על
טעם אומי: הנורד ממשעת קדוריה אינו אסור אלא במשעת הרחאה. דלעט שמנגמה בקדריס ולין חורד
אלא: כדנר שמנגמ ד' אלא כלל ממשעת קדריס ולישון גמרי נחשלי: בלא הנורד בן חורד